

[Alfred Jensen.]

er herskende her i landet; hvis man vil, kan man jo indkassere de store fortjenester. Men iøvrigt vil jeg gerne sige, at mit parti ikke billiger den politik og ikke har godkendt den politik, der føres, ejheller har stemt for de udgifter, som finansministeren nu søger at få dækning for. Det er den ene side af sagen. Hvad angår det andet forslag, vi har stillet, skal der ikke skaffes nogen dækning for det, al den stund dette forslag går ud på, at provenuet skal anvendes på anden vis end foreslået af ministeren. De indvendinger, der er rejst i så henseende, er særdeles lette og derfor uimponerende for såvel mit parti som andre.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen måtte hele to gange op for at afvise det forslag om motiveret dagsorden, jeg har stillet, som går ud på, at den fælleskommunale indkomstskat ikke må opkræves med mere end 85 pct.

I første omgang blev det afvist med den begrundelse, at man i udvalget havde fået at vide, at hvis man opkrævede med 100 pct., ville udgifter og indtægter svare til hinanden. Ja, det er naturligvis en begrundelse for at gå ind for, at skatten opkræves med 100 pct., men det er jo absolut ikke nødvendigt at se sådan på det. For det første findes der hundrede nogle og tredive millioner kroner i den fælleskommunale udligningsfond, og det gjorde jo ikke noget, om denne sum nedbragtes noget. Dernæst gennemførtes der, da vi vedtog denne lempelse for 2 år siden, en overførsel fra statskassen på 50 mill. kr. til den fælleskommunale udligningsfond, og i år anvendes der kun 40 mill. kr., og det er klart, at der skal blive balance, når man afpasser overførslen efter det behov, man regner med den fælleskommunale udligningsfond har. Altså kan denne argumentation for afvisning ikke være rigtig.

Det næste var, at det forslag, jeg har stillet, bare var agitation. (H. C. Hansen: Undskyld, jeg talte om det i en anden forbindelse, tillægsindkomstskatten!). Ja, men dér kan der jo ikke være tale om at udgifter og indkomster svarer til hinanden, der kan kun være tale om det, som jeg har foreslået. Jeg forstår ikke, hvorfor det ærede medlem er så harsk, når han opdager, at andre argumenterer for deres anskuelse. Jeg går ud fra, at det gør hvert eneste parti her i salen. Når det skulle bruges som argumentation, skulle det være for at kaste et odiøst skær over den virksomhed, andre partier, i dette tilfælde mit parti,

fører. Jeg ved ikke, hvorfor det skal være så særlig forkasteligt, når det er os, der giver udtryk for den opfattelse, at skatten ikke bør opkræves med mere end 85 pct. Den 31. marts i fjor havde „Social-Demokraten“ en stor artikel, hvor det ærede medlem hr. H. C. Hansen forkyndte, at han var modstander af denne forhøjelse, men det var måske agitation, der ikke dækkede det ærede medlems reelle indstilling. Jeg kan forsikre, at i dette tilfælde dækker vort forslag vor reelle indstilling, og vi vil føre dette såvel som andre krav frem, indtil vi når resultater, indtil vi får gennemført det, vi foreslår.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Jeg mener ikke, at regeringen sidste år under de forhandlinger, der fandt sted, på en sådan måde, at det lå klart for dagen, gjorde opmærksom på, at den ville forhøje den fælleskommunale skat fra 85 til 100 pct. Jeg mener, at den højtærede finansminister i sin replik til mig, da jeg offentligt havde angrebet ham heroppe, mente noget andet. Jeg har ikke til hensigt at tage hele denne diskussion op. Det forekommer mig ubegribeligt, at det ærede medlem vil anvende et års særlige situation som målestok for et andet års særlige situation. Jeg kan ikke se, at det er rimeligt. Vi for vort vedkommende mener at måtte tiltræde under de givne forhold.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag om motiveret dagsorden af Alfred Jensen (se sp. 3493)

forkastedes med 90 stemmer mod 6; 9 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Man gik derefter til afstemning over forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1952—53.

Ændringsforslag nr. 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget udenfor betænkningen (se foran)

forkastedes med 103 stemmer mod 6; 11 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.